

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Prosinec 2021

Ročník 2, číslo 14

Z čího lůna vyšel led?
Kdo rodí nebeské jímí?
Vody tuhnou na kámen,
zamrzá hladina propastné tůně.

(Jób 38,29–30)

OBSAH

Narození Krista.....	3
Nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi!.....	4
Vánoční naučení a modlitba	7
Co máme nad Starý zákon.....	13
Působící pokoj (Tt 3,2).....	18
Vaše povinnosti k vedoucím církvě (Žd 13,17–19.22–25).....	22
Zaslíbení zachránce (Gn 3,15).....	33
Smrtelný hřích dnešní doby: Hřích kritiky a netolerance!.....	44

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2021

NAROZENÍ KRISTA

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Ačkoliv ke každému dni přistupujeme stejně, jak roční období postupuje, a my přemýšlíme o Ježíši, myslíme s radostí na slavné narození našeho drahého Vykupitele. Po kom jiném než po něm kdy toužilo takové množství srdcí? Kdy se andělé oddávali půlnočním písním, kdy Bůh zavěsil na oblohu novou hvězdu? K čí kolébce se bohatí a chudí vydali tak ochotně na pouť a přinášeli tak srdečné a nezištné oběti? Ať se země zaraduje; kéž všichni lidé přestanou pracovat a oslavují „to veliké narození“ Ježíše. Necht' v tento čas zavládne radost; ať svatá píseň a lahodná hudba srdcí provázejí naši duši na výšinách radosti.

NESMÍTE DĚLAT ROZDÍLY MEZI LIDMI!

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Boží slovo říká, že se všemi lidmi máme jednat laskavě a zdvořile, bez jakýchkoliv předsudků a stranictví, které vyplývají z vnějších věcí. Víra nedělá žádné rozdíly mezi lidmi. Bůh nedělá žádné rozdíly mezi lidmi a nepřátelé našeho Pána o něm říkali, že nebere ohled na postavení člověka (Mt 22,16). Bůh nestranní osobám, ani Pán Ježíš Kristus to nikdy nedělal, Boží slovo nás před tím varuje – jak je tedy možné, že to děláme my?

Každý z nás má určitou dispozici, díky níž přistupujeme jinak k lidem, kteří jsou nám z nejrůznějších důvodů sympatičtí a jinak k těm, kteří nám sympatičtí nejsou. Na tomto principu je postaven celý náš svět. Nicméně Boží Slovo nám ukazuje, že tento princip je důsledkem hříchu a postoj křesťanů k ostatním lidem má být založený na úplně jiných věcech. A to je něco, co se musíme učit, protože to není vlastní naší hříšné přirozenosti, která se stále dere na povrch, která nachází svou živnou půdu ve světě a kterou s radostí využívá ďábel.

Bratří moji, jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi. (Jk 2,1)

Všichni věřící jsou bratři. Všechna slova, která Jakub používá v prvním verši, jsou vlastně úplně v protikladu k celkovému významu toho textu. Bratři, věřící v Ježíše Krista, Pána Slávy. Bratři – to je rodina. Věřící – to jsou lidé, kteří vložili svoji víru do dokonalého díla Ježíše Krista, Pán slávy – ten titul ukazuje na to, odkud čerpáme všechnu slávu. Ukazuje na to, že žádná sláva není z nás. Nepo-

chází z něčeho lidského, není nijak vlastní žádnému člověku. Jakub hromadí tyto významy, aby ukázal, že jsou v protikladu s jednáním, které rozlišuje osoby na základě nějakých vnějších věcí. Jako by nás mělo bít do očí. Víra v Ježíše Krista nemůže dělat rozdíly mezi lidmi.

*Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem
a v nádherném oděvu. Přijde také chudák v ošumělých šatech.
(Jk 2,2)*

Jakub předkládá nejspíš hypotetickou, nicméně velmi reálnou situaci. Dva různí lidé přicházejí do shromáždění. Je zde patrný značný rozdíl mezi oběma muži. Ten první je bohatý – má zlatý prsten a nádherné šaty. Druhý je chudák v ošumělých šatech, „špinavých hadrech“ (B21). Jaký bude náš postoj k těmto dvěma lidem?

A vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu: „Posad’ se na tomto čestném místě,“ kdežto chudému řeknete: „Ty postůj tamhle, nebo si sedni tady na zem.“ (Jk 2,3)

Zajisté nejde o místa. Daleko víc jde o postoj srdce. Na základě čeho přistupujeme k lidem? Díváme se především na vnější věci? S tím je spojená celá řada různých nebezpečí. Může to být pokrytectví, kterým takové jednání je a které vede k zatvrzelosti lidského srdce. Mohou to být sobecké a zištné motivy, které se snadno za takovým jednáním mohou skrývat – zde je někdo, kdo něco znamená, kdo mi může pomoci, kdo může udělat něco víc pro evangelium než já, skrze koho se jako sbor můžeme někam dostat, kdo má vliv, moc, bohatství ... kdo je celebrita, je takový nebo onaký ...

Neděláte tím mezi sebou rozdíly a nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně? (Jk 2,4)

Jakub tady pokládá otázku, která v řečtině vyžaduje kladnou odpověď. Jinými slovy říká: „Děláte rozdíly! Stali se z vás soudci,

kteří posuzují nesprávně. Přistupujete k druhým s předsudky, díváte se na ně brýlemi vnějších věcí, ale zapomínáte na to, že Bůh se dívá k srdci.“ Toto jednání může mít mnoho různých podob. Může jít o předsudky rasové, ekonomické, sociální, náboženské a nejnověji dokonce zdravotní. Ale Boží Slovo nás ústy Jakuba varuje před takovým jednáním a ukazuje na to, že to je hřích.

Nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi! Zkaženost naší staré přirozenosti se projevuje mimo jiné tím, že si dovedeme velmi dobře takové jednání ospravedlnit – a dokonce jsme schopní k takovým věcem používat i Písmo. Ale dělat rozdíly v přístupu k lidem je neospravedlnitelné. Dnes to můžeme dobře vidět na vytváření bariér mezi lidmi očkovanými proti nemoci Covid-19 a neočkovanými, případně mezi těmi, kteří mají cosi, co se bezdůvodně označuje jako „doklad o bezinfekčnosti“ a těmi, kteří tento papír od lékaře či hygieny nemají. Na taková rozdělování bychom jako křesťané neměli nikdy přistoupit, protože to znamená, že děláme rozdíly mezi lidmi. Takové rozdělování bychom jako křesťané měli vždycky odmítnout a na základě Božího slova se proti němu postavit. Náš Pán je Pán slávy. Na něj spoléháme. Na jeho Slově stavíme. Boží slovo nám říká, co je správné a spravedlivé.

Kéž i vám toto vánoční číslo časopisu *Soli Deo Gloria* přinese pokoj a moudrost, radost z Pána Ježíše Krista a ze spasení, které nám vydobyl na kříži, kéž vás vede k odvaze stát pevně ve víře, hlouběji zakotvit v jeho Slově, pomůže vám obstát se ctí a neposkvrněným svědomím a být jeho světlem v této temné době.

VÁNOČNÍ NAUČENÍ A MODLITBA

György Szikszai

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Naučení

Svátky vánoční nám připomínají narození Ježíše Krista. Proto, milý křesťane, chceš-li s užitkem tyto svátky světit, musíš během nich číst o narození Krista Ježíše ve svatém evangeliu, poslouchat o něm přednášená naučení, prozpěvovat o něm duchovní písně, aby tvá ústa byla naplněna díkůčiněním a ty jsi o Ježíšovu narození rozjímal s velikou radostí duše a horlivostí. Proto uvažuj ve své mysli, jak velmi podivuhodné, slavné a radostné je Ježíšovo narození.

1. Je velmi podivuhodné, neboť věčný Syn Boží vstoupil do života čisté panny, kde skrze tajuplné působení Ducha svatého, na sebe vzal lidské tělo, podle přirozeného řádu se narodil na svět, a tak je Syn Boží učiněn synem člověka a prsy požívajícím dítětem. Ó jak předivné! Ale ještě mnohem více, že se v chudobě a nízkosti narodil; nikoli z panny knížecí nebo královské, nýbrž z chudé a náležící k nízkému stavu, ač z rodu slavného, poněvadž ale zchudlého, proto tím více poníženého; ne v Jeruzalémě nebo jiném velikém a slavném městě, nýbrž v malém, nepatrném městečku Betlémě; nebylo to v paláci, ba ani v domě počestném, nýbrž v chlévě. Po svém narození nebyl ani přenesen na místo příhodné a čisté, nýbrž byl plenkami ovinutý položen do jeslí. Již to samo, že Bůh se stal člověkem, i kdyby byl učiněn velikým pánem a slavným knížetem, by bylo podivuhodné ponížení; narodí-li se však jako žebrák a stane se chudým člověkem, to je zajisté předivné a hluboké ponížení.

2. Ježíšovo narození je ale přesto velmi slavné. Jelikož Bůh se narodil, bylo toto narození doprovázeno, ač jinak ponížené, tak slavnými událostmi, že nikdy už na světě nebylo nic podobného. Z panny bez muže, nevyzpytatelným Božím působením byl počat a narozen beze vší vady, poskvrny i hříchu. A jakmile se narodil, zástup svatých andělů sestoupil z nebe na zem dolů, s velikou radostí chválil Boha, zvěstoval lidem blahoslavenství a povzbuzoval je k radosti. Na východě se objevila neobyčejná hvězda, která k tomuto narozenému dítěti přivedla pohanské mudrce, a oni se mu i v tom mdlém a chudobném stavu klaněli ve veliké zbožnosti a úctě, a obětovali mu dary přinesené z daleké krajiny. Ó, předivné a slavné narození! Jemu podobné nikdy nebylo, ani nebude mezi lidmi, neboť Bůh se dosud nikdy nenarodil a ani nenarodí.

3. Obzvláště pak velmi radostné je Ježíšovo narození pro nás hříšné lidi podle toho, jak hned tehdy mluvil posel nebeský k pastýřům: „Hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán.“ Neboť v Ježíši se narodil vykupitel, jenž nás vysvobodil z věčného zahynutí; prostředník, jenž s námi smířil rozhněvaného Boha; učitel, jenž nás dokonale vyučil cestě spasení a našim povinnostem; kněz, jenž za nás Bohu obětoval sebe samého; spasitel, jenž nám způsobil spasení a otevřel nám cestu do království nebeského; král se nám narodil, jenž přemohl všechny své i naše nepřátele, chrání nás proti nim všem a stále nás Duchem a Slovem svým napravuje; přímiluvce se nám narodil, který se nás zastává a přimlouvá se za nás u Otce svého: takže za cokoliv bychom prosili v jeho jménu, bude nám dáno; narodil se nám pastýř, jenž nás, bloudící ovce, vyhledává a přímou cestou vede do Kanaánu nebeského. Ó, blahoslavené a radostné narození, které nám přineslo tak mnoho drahých a neocenitelných dobrodiní!

Ve všem tom, milý křesťane, spatřuj a vzývej nevýmluvnou lásku a milosrdenství Boží a Syna jeho k hříšníkům. Hle, k čemu vydal

Syna svého, i jeho svatý Syn k čemu vydal sebe samého? Aby byl tobě milostiv a přinesl ti blahoslavenství! Spatřuj a vzývej jeho nevýstižnou moudrost. Hle, jak podivuhodnou cestu vyvolil k tvému spasení! Spatřuj a vzývej jeho všemohoucnost. Nebo hle, učinil, aby panna počala a porodila, a Bůh v těle byl zjeven. Větší a slavnější je toto dílo všemohoucnosti Boží, než samo stvoření světa. Spatřuj a vzývej jeho pravdomluvnost a neproměnitelnost v slibech. Neboť co v ráji zaslíbil a co skrze proroky předpověděl o narození Mesiáše, to všechno naplnil.

Raduj se, houfe věřících, z Ježíšova narození, z té studnice pře-drahých a přeskvostných pokladů! Nechť tvá ústa oplývají díkyčinněním a dobrořečením, a tvé srdce přetéká plesáním! Vyvyšuj předivnou radu Boží v spasení hříšníků, již nemohl vymyslet nikdo z lidí ani z andělů, aby se Bůh stal člověkem a tak bylo zachováno lidské pokolení. Oslavuj Boha, že tak slavně a dokonale pečoval o spasení hříšníků, s vděčností miluj toho, který tebe tak převelice miloval.

A když byl Syn Boží pro tebe ochotný opustit království nebeské, jeho slávu a rozkoše, buď i ty, křesťane, ochoten pro něj odmítnout marnosti tohoto světa a vše, co se mu nelíbí; když se Bůh tak hluboko ponížil, ty se nevypínej, červe pozemský; když se on stal tak chudým, že se narodil v chlévě a lůžkem mu byly jesle a i potom neměl, kde by hlavy složil, ani ty nereptej, jsi-li v chudobě, tím méně se domnívej, že tě v chudobě Bůh chová z hněvu, vždyť i jeho nejmilejší Syn byl chudý. Nakonec když Syn Boží sestoupil s nebe na zem proto, aby tobě z této země připravil únik, nedrž se jí, ale buď žádostiv nebe. K němu ti otevřel cestu, proto po ní chod' ve víře a ve svatosti života, abys mohl po tomto krátkém a bídém životě přijít k blahoslavenému věčnému životu.

Modlitba

Převelebný Bože, který jsi mohl být lidem hříšným ohněm šířícím, přece jsi raději chtěl oslavit své milosrdenství v jejich zacho-

vání, než svou spravedlnost v jejich zatracení. A poněvadž jsi nemohl učinit milosrdenství bez ublížení své spravedlnosti, a tvojí spravedlnosti pak žádné stvoření nemohlo učinit zadost, užil jsi takového prostředku, jenž k věčnému podivení bude netoliko hříšným lidem na zemi, ale i houfům blahoslavených duchů v nebesích. Svému vlastnímu svatému Synu jsi totiž svěřil tento skutek, aby tvé spravedlnosti, již se hříchem stalo příkoří, učinil zadost místo nás hříšných lidí, aby se tak mohlo tvé milosrdenství nad námi ustrnout, a beze vší překážky nám dobře učinit.

Kvůli tomu jsi ho propustil, a připravil jsi mu lidskou přirozenost v životě panny cestou řádného narození, poslal jsi jej na tento svět, z blahoslavenství a slávy nebeské k bídě a pohanění, aby vytrpěl pro nás a za nás trest našich hříchů, a naplnil vůli tvého zákona, usmířil spravedlnost, navrátil nám tvou milost, dokonal naše vykoupení a spasení.

Ó, Bože, jak předivnou, a všeliký lidský, ano i andělský rozum převyšující to cestu vzal jsi před sebe? Jak slavně v tom září tvá nekonečná moudrost, všemohoucí moc, dokonalá svatost, věčná spravedlnost, veliké slitování, láska, dobrotu a tvé milosrdenství! Proto oslavuji tuto tvou nekonečnou moudrost, již jsi odvrátil zahynutí, a připravil naše spasení; oslavuji tvou všemohoucí moc, již jsi způsobil, aby panna bez poskvrny počala a porodila, a Bůh se stal člověkem; oslavuji tvou dokonalou svatost a věčnou spravedlnost, která se nemohla na hřích dívat, a raději vedla Boha, aby se stal člověkem a podstoupil trest, než aby hřích nechala bez trestu. Oslavuji tvé hojné slitování, lásku, dobrotu a milosrdenství, z kterého jsi nejen dopustil, aby zástupně někdo na našem místě zaplatil, nýbrž když žádné stvoření nestačilo k zaplacení našich dluhů, svého svatého Syna jsi nelitoval a oblékl jsi jej do přirozenosti člověka, ano služebníka. Sláva tobě na výsostech, pochváleno a zvelebno bud jméno tvé svaté, jak zde v této časnosti tak i na věčnosti, jak od lidí, tak od andělů! I ty duše má, oslavuj Pána až na věky.

Ó, svatý a přeslavný Synu Boží, milý Ježíši, naděje mé duše, skálo mého srdce, jenž jsi od věčnosti v plnosti času na sebe vzal naši přirozenost a z trůnu svého Otce sestoupil do života panny, z přeslavného zástupu svatých andělů se našim způsobem narodil do společenství bídných lidí, stal ses nemluvnětem, a přebýval jsi zde s námi k vykonání díla, k vykonání našeho spasení.

Ó, jak veliká byla tvá dobrota, jak předivná láska a tvé milosrdenství, že jsi sestoupil z nejvyšší slávy do nejhlubší poníženosti, abys zřeknutím se nebeského blahoslavenství, okušením pozemské bídy, poslušností až na smrt kříže zachoval hříšné lidi a spasil je! Jaký jsi z toho měl prospěch? Že tě vykoupení budou oslavovat? Co má král z pocty bídných žebráků? Copak máš něco z pocty a slávy vzdávané tobě bídnými pozemskými červy?

Ó, zajisté jsi to neučinil pro svou poctu, nýbrž jsi se z nevystižitelné dobroty, předivné lásky a milosrdenství slitoval nad naším pádem. Nemohl ses dívat na naši zkázu, ale chtěl jsi naše vysvobození, blahoslavenství a spasení. To jediné tě přivedlo z nebe na zem, jediné proto ses stal člověkem, ač jsi Božím Synem, ano služebníkem, mužem bolesti, započteným k přestupníkům, lidem k pohoršení, k posměchu a k ohavnosti národům.

Ó, nejmilejší Spasiteli, má duše utone, spustí-li se do propasti bezedného moře tvé dobroty, lásky a tvého milosrdenství. Co ti mám dát a čím ti mám odplatit? Nic nemám, a ty nemáš v ničem nedostatek. Nemluvněti ležícímu v betlémských jeslích darovali mudrci od východu zlato, kadidlo a myrhu; ve své chudobě jsi ty věci potřeboval; avšak nyní panuješ v nebesích, přebýváš v dokonalém blahoslavenství a slávě a vládneš nade všemi věcmi. Co ti tedy mám nyní dát? Oblíbil sis zlato mé víry a lásky k tobě, líbeznou vůni kadidla chvály a mého dobrořečení, myrhu pokání a mé hořké lítosti nad množstvím mých hříchů.

Ó, Pane můj Ježíši, v tebe věřím, tebe se svou vírou chytám, svou láskou svým tebe činím, tobě se chci líbit; to je mé zlato, které ti

dávám. Celým srdcem tě chválím z převeliké lásky a tvého dobrodiní k hříšníkům, obzvláště ke mně, a oslavuji, a nepřestanu oslavovat tvé svaté jméno, to je kadidlo mé oběti. Lituji a želím všech svých hříchů, truchlím nad nimi, a pokud budu živ, nepřestanu je oplakávat, to je má myrha, kterou se tobě zavděčuji. Pane Ježíši, ty sám očisti tyto dary od mnohých nedostatků, ať jsou milé tobě a skrze tebe i tvému svatému Otcí.

Za to pak ty, ó přesladký Ježíši, dej mi podíl na svých drahých darech, ano, dej mi cele sebe samého, abys ty byl mým a já tvým. Buď mým věčným ochráncem proti všem nebezpečím, přímluvcem naproti žalobám Satana a hříchu, vysvoboditelem ze zahynutí. Buď mou zárukou za mé dluhy, mou spravedlností za mé nepravosti, obětí smíření za mé hříchy. Buď mi učitelem v mé nevědomosti, vůdcem ve dnech mého putování, průvodcem v mých poblouzeních. Osvěcuje mě jako můj prorok, očišťuj mě a žehnej mi jako můj kněz, braň mě a veď mě jako můj král. Zahlad' všechny hříchy, spas mou duši, táhni mne vždy za sebou. Buď mou útěchou v zármutcích, pomoci v soužení, pavézou v boji se smrtí a po tom všem mne pak přijmi do svého nebeského království. Amen.

Z uherské řeči přeložil Michael Blažek (1753–1827), první superintendent moravské reformované církve. Vyšlo v r. 1796. Jazykově upraveno.

CO MÁME NAD STARÝ ZÁKON

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás. (Žd 11,39–40)

„Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid.“ (Lk 7,16)

Tyto dva texty spojuje následující: Apoštol vykládá, co je víra. Svatí Boží lidé ve staré smlouvě slyšeli jen slovo a na to se spolehli tak, jako by to již bylo. A Pánu Bohu se to velice líbilo. Kdežto při tom našem druhém textu vidíme pohřeb. Tam z Naim vynášejí jediného syna plačící vdovy. Tu přijde Pán Ježíš, dotkne se már, a praví: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Všichni jsou náramně dojata a volají: „Bůh navštívil svůj lid.“ Nevěděli, jak velikou mají pravdu, že to platí do písmene. Ale měli pravdu. Jestliže já vím nebo nevím, jak se to s těmi Božími věcmi má, to na těch Božích věcech nezmění nic. Avšak jestliže já o těch Božích věcech ani nevím, pak já z nich nemám, co z nich člověk může mít. A o to běží, abychom z těch Božích věcí měli, co člověk Boží může mít. A když já z toho mám, co z toho může člověk Boží mít, tak mám v Novém zákoně více než ve Starém zákoně. Rád bych předkládal trojí:

I. Nebeský Otec pro svůj lid vždycky připravoval spasení.

Otec nebeský je láska, on nikomu na světě neukřivdil, on vás nezformoval, abyste se trápili. K tomu vás nezformoval, a když dá své řády a zákony, tak je to všechno samá dobrota, ne aby vás trápil.

U něho není jen láska, ale u něho je také milosrdenství a vždycky bylo a bude na věky věků. Co to je? To není jen láska, to je něco víc než láska. Když se tak laskavě chová k andělu, to není divné, ale milosrdenství to není. Milosrdenství je, když se chová laskavě k takovému tvorů, jako jsem já, když úpím nad sebou, že mi není dobře, do čeho jsem vlezl. Proč to tak dělá? Protože je takový, jaký je, u něho je milosrdenství. Člověk byl vždy takový, jaký je. Ani jeden to nemá sám ze sebe, aby toužil po Božích, duchovních věcech. Ale když se do toho vloží Pán Bůh, hned se ukáže, že jste stejní: Každý ho začnete potřebovat a to znamená, že vám chce něco dát. Když vám Pán Bůh něco vzácného dává, to znamená, že Pán Bůh předpokládá, že to potřebujete. Otevřete si Genesis 3,15: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ Tady máte to Boží zaslíbení; myslíte, že Pán Bůh to dává tomu, kdo to nepotřebuje? A proto z toho zcela bezpečně vyvozují: Když Pán Bůh dával Adamovi a Evě zaslíbení, byl v nich Duch svatý. Oni nemohli spáchat hřích proti Duchu svatému.

Když potřebuji Pána Boha, budu ho mít. „Já vám pomohu.“ A k tomu přidal ty stíny. On nařídí oběť. Nevykládá mnoho. Co by vykládal, když se tomu tak rozumí, že on sám to musí provést. Když se v té své ztracenosti vrhnete na to jeho milosrdenství, nezahynete ani jeden, i kdyby se vám všecko pletlo. Žádný světský člověk se nevrhne na Boží milosrdenství. Ale vy nezahynete, on vás nedovede zašlápnout. Nahlédněte do Jana 6,37: „Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ A když přijde ten lotr, tak ho neodežene od sebe. Kdyby přišel Jidáš, tak ho neodvrhne od sebe. Tak se tomu rozumělo od věků, a tak se tomu rozumí teď. On vždy strožil svému lidu vzácné spasení a vždycky na to docházelo. Jak pak je to možné, aby se ke mně tak zachoval? To není má otázka, to je otázka jeho, kterou si

on rozluští. Má otázka je, abych já se toho dodělal a byl spasen. O to běží. A teď to druhé:

II. Když přijde plnost času a ukáže se, na co myslil od věků, uvidíte, že toho bylo daleko víc, než si kdo pomyslíl.

On šel osobně na svět, on osobně v lidském těle prosadí vše sám. To bylo vždycky tajemstvím, jak on pomůže. Ale zde se vám to tajemství odkrývá. Vy vidíte, že je předivný; ono je to neskonale vzácnější, než jste si mysleli. Co pak Pán Bůh nenavštěvoval svůj lid vždycky? Ano, ale jinak. On je nebeský Hospodin, on je také nebeský hospodář. Ten nebeský hospodář, když si zavede hospodářství, tak se o něj stará. To jen vy se dovedete nestarat. Nad to navštěvuje lid svůj. Když se vyskytne něco nesprávného, Bůh silný, horlivý navštěvuje nepravosti. To vám neprojde. Ale když je s vámi zle, on sám bude se k vám znát, on vždycky navštěvuje svůj lid; ve všem tom, co se s tebou děje, je jeho ruka. On rozuměl, že v plnosti času půjde sám. Narodil se vám dnes Spasitel, který je Kristus Pán, ne nějaký posel! Představte si Davida, pronásledovaného Saulem, jak o tom čteme v 1. Samuelově 23. Princ z domu královského Jonatan ho těší: „Neboj se, ty nezahyneš, ty budeš králem a já první po tobě“. To bylo vzácné navštívení a potěšení. Ale zde je něco neskonale vyššího. Ten nebeský Pán přišel za námi. To bylo od věků promyšlené. Takový mistr nezačne stavět, když nemá všecko promyšlené. Takové tělo postaví, jaké tělo sám třiatřicet roků chce nosit. Když formoval vzduch, copak nevěděl, že ten vzduch bude sám dýchat a že bude potřebovat vodu, kterou stvořil? Neměl bych touhu jít do Palestiny, abych si nezkazil dojem, který mám ze slova Božího o ní, ale když čtu o Nazaretu, že v městě je silný, jediný pramen, tu bych rád stál u toho pramene a rád bych poslouchal, jak padá, rád bych si nabral a rád bych se napil. Proč? Protože není nejmenší pochyby, že on z toho pramene píval.

Ale on nepřišel, aby se šel podívat, jaké to máme, ale přišel, aby ukázal, co tím vlastně myslel od věků, ten, který byl první a poslední. On všechno vnesl na dřevo kříže. Neběží o Vánoce, nýbrž o Velikonoce. Proto se dlouho neslavily Vánoce. Když porovnáváte Matouše a Lukáše, ti vypravují o narození, ale Marek a Jan se sotva o tom zmiňují, zato o utrpení vypravují všichni obšírně; na tom záleží. To mne vede k tomu třetímu:

III. Jakou mám přednost před těmi, kteří tu byli a ve víře se toho drželi?

Všecko to, co to faktum, ta skutečnost zvláštního sebou nese. To nejvzácnější, co tu v historii bylo, je to, že on přišel v lidském těle. Tady vidím, proč je tak milosrdný, je láska od věků. Když si vzpomene na to své utrpení, to se neztratí, to se nezapomene!

Já čtu zcela jinak jeho Slovo, než četli lidé ve staré době. Podívejte se do Ezechiela 34,31: „Budete mými ovce, ovce, které já pasu, vy lidé, a já vám budu Bohem, je výrok Panovníka Hospodina.“ To bylo lidu Božímů vřdycky velikým potěšením, že oni dobře věděli: On zná, jaké to máte na světě, to je potěšení, když víte, jak vám Pán Ježíš dobře rozumí. Ale když já vím, že on to zná nejen jako vševědouce, ale jako ten, který všecko zkusil, pak vím, že to nezapomene na věky věků. Nemyslete si, že se přestanete zajímat o lidi, se kterými jste prodělali náramně těžké věci. Ti lidé vás budou vždy zajímat. On ví, co to je být člověkem, jako vševědouce a jako ten, který byl třiatřicet roků v takovém těle. To je to, co je v době Nového zákona jiné, než ve staré době. Tam to bylo vzácné, ale zde je to vzácnější.

Zde vidíte nebeského pastýře, který si vezme ovečku na svá ramena, a tím ji utěšuje. To je ve Starém zákoně. Ale ta ramena byla probodená, to byl ten ukřižovaný, který mne takto drží; a vy si myslíte, že na to zapomene? Ne, tak se věci nemají. Když jsem jeho, všecko je urovnané, protože pro mne trpěl.

Doba mládí je doba štěstí, ale to mně říkají lidé, kteří již šťastni nejsou: „To bylo tenkrát krásné, ale teď již ne.“ Lid Boží ne tak: Doba mládí, doba štěstí, doba stáří, doba hlubšího, většího štěstí. Tak se to má s lidem Božím. Když jsem se spolehl na jeho milosrdenství, to bylo dobře, byl jsem šťastný, a když nyní vím, jak to Bůh provedl, to je neskonale větší štěstí.

My, lidé, rádi zapomínáme, ale Bůh ne. Když se pro Krista dovolávám jeho milosrdenství, protože tu byl v těle, myslíte si, že může nemít radost? To se mu velice líbí, když visíte na něm jen pro jeho milosrdenství, ale ještě více se mu líbí, když visíte na Něm pro to, že tu byl.

„A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás.“ „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid.“ Amen.

Kázáno 19. prosince 1909.

PŮSOBÍCÍ POKOJ (Tt 3,2)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždycky se ke všem chovají vlídně. (Tt 3,2)

Na začátku bych chtěl zdůraznit rozsah našeho jednání – týká se všech lidí. První a druhý verš je souvětí, ve kterém Pavel začíná příkazem Titovi (Připomínej jim!) a potom jsou tady zase takové uvozovky – po slovech ‚připomínej jim‘ to v originále pokračuje slovy ‚vládám a autoritám‘ (se podřizujte), potom jsou všechna ostatní slova obou veršů a je to zakončeno slovy ‚ke všem lidem‘. Je tady obsažena úplně celá škála lidských vztahů. Od světských autorit ke všem lidem obecně. To je rozsah našeho působení. Není zde žádná skupina, která by se z tohoto schématu vymykala – třeba skupina šéfů v práci, nebo manželů nebo manželek, rodičů, učitelů, některých spolužáků nebo některých spolupracovníků či spoluobčanů. To, k čemu nás tady vede Boží slovo, se týká všech lidí. Není žádná skupina lidí, kterou bychom mohli pomlouvat (třeba katolíci nebo liberálové), nebo se kterou bychom se mohli hádat (třeba svědkové Jehovovi), kde bychom nemuseli být mírní nebo se nemuseli chovat vlídně. Ke všem lidem! To je rozsah našeho jednání. To cíl naší misie. To je místo, kam nás Pán posílá:

Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. (Mk 16,15)

Toto je **rozsah** našeho poslání. Jaký je **obsah** našeho poslání? K čemu nás vede tento verš? Mohli bychom ho shrnout slovy, že máme být těmi, kdo působí pokoj. Tomu má odpovídat všechno

naše jednání. Žádné pomluvy, žádné rozepře, mírnost a vlídnost. Přesně to je způsob jednání Pána Ježíše Krista. Izajáš o něm prorokoval a Pán ta slova naplnil. Slova, která budu číst, byla prorokována o Kristu a byla naplněna na něm, ale za těmi slovy můžeme úplně stejně vidět také Boží děti, protože o nich platí, že kdo říká, že v Kristu zůstává, musí žít tak, jak žil Kristus (1J 2,6):

Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha. A vyhlásí soud národům. Nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas. Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství. A v jeho jménu bude naděje národů. (Mt 12,18–21)

To je Pán Ježíš Kristus. Ale to je také popis života křesťana. To je mírnost a laskavost v praxi. Moji milí, ta slova nás usvědčují a zahanbují. Ta slova odhalují hloubku naší hříšnosti a zkaženosti. Právem Písmo popisuje naše ústa jako „hrob otevřený“ (Ř 3,13–14). Právem musel Pavel napsat křesťanům na Krétu a spolu s nimi také nám: „Ať nikoho nepomlouvají!“ Jak ubohá jsme to stvoření! Jak těžko ovládáme svůj jazyk. „Ať se nepřou“, dosl. ať jsou pokojní, nebojovní. Je to slovo, které je použité v seznamu kvalifikací starších, což nám zase ukazuje, že to, co platí o starších je vzorem pro každého křesťana, s tím rozdílem, že u starších tyto vlastnosti mají být ve zjevné míře. Slovo, které je na tomto místě bychom mohli přeložit také jako smířlivý. Jde o člověka, který nejen, že nevyhledává konflikty, ale který je smiřuje, tedy působí pokoj. V knize Přísloví čteme, že je šest věcí, které Hospodin nenávidí a sedmá je mu ohavností (Př 6,16–19). Tou sedmou je ten, kdo vyvolává mezi bratry sváry. Opakem je smířlivost. Řecké slovo znamená *nebýt ochotný se přít* nebo *hádat*, být *mírumilovný*. To slovo varuje před hádavostí. Pavel připomíná Timoteovi:

Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. (2Tm 2,24-25)

Znovu tady vidíme všechna ta slova pohromadě. To je vzor křesťanského života. Poslouchejte, k čemu nás volá Bůh ve svém Slově:

Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. (Fp 4,5)

Vaše mírnost! Čím jste známí mezi lidmi? Je to mírnost? Je tam stejné slovo jako v Tt 3,2. Slovo, které bychom mohli přeložit také jako laskavost, jemnost, pokoru. To slovo muselo být pro tvrdé Řeky, stejně jako pro Římany, velmi silné a možná dokonce odpudivé. Jejich vzorem byla autorita, moc, síla, dneska bychom řekli ostré lokty. Ale mírnost? Jemnost? Laskavost? Vlídlost? A pozor! To není ušlápnutost nebo zbabělost. Dobrým vzorem nám může být Mojžíš, který se směle postavil faraonovi, ačkoliv je psáno, že byl nejpokornějším ze všech lidí. Vzorem je nám Pán Ježíš, který byl tichý a pokorného srdce a přece si upletl bič a vyhnal směnárníky a prodavače z chrámu. Byl odvážný a silný, nedovolil znesvěcovat Boží dům, ale zároveň byl jako beránek, který se nechal odvést na porážku. Na něj se musíme dívat a od něj se musíme učit. Laskavost, vlídlost, dobrota, tichost, mírnost, pokoj, láska – to je mimochodem také ovoce Ducha svatého (Ga 5,26), což je velkou nadějí pro každého z nás. Kdyby to totiž bylo na nás, budeme naprosto zoufalí. Ale dobré skutky jsou ty, které působí Bůh skrze nás mocí svého Ducha. Skrze Boží slovo, skrze církev, skrze okolnosti, lidi, situace pracuje v našich životech a pomalu proměňuje náš charakter. A před oči nám staví vzor Pána Ježíše Krista. Připomíná nám, že jsme spaseni milostí, že:

... i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti,

byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. Tato slova jsou spolehlivá, a chci, abys tomu všemu neochvějně učil, tak aby ti, kdo uvěřili Bohu, snažili se vynikat dobrým jednáním. To je dobré a lidem prospěšné. (Tt 3,3–8)

Milování, pohledte na Pána Ježíše Krista, který vede naši víru od počátku až do konce, pojdte ke Kristu a hledejte sílu u něj, v jeho veliké moci. Víím, že na tom jste stejně jako já. Když jsem četl ten oddíl a přemýšlel o něm, říkal jsem si, že to mohu rovnou zabalit, protože víím, jak mnoho mi chybí před Bohem. Ale Bůh nás zachránil ne pro skutky, které jsme konali, ale k tomu, abychom konali. Bohatě na nás vylil svého Ducha, kterým nás také zapečetil pro věčnost. Pokud věříte v Krista, Boží Duch je ve vás už na věky a bude konat svou práci, takže bude pomalu měnit váš charakter, krok za krokem, den za dnem, dokud nebudete dotvořeni do podoby Pána Ježíše Krista. A pokud nevěříte v Krista, nesnažte se žít křesťanský život. Nejde to. Nikdo to nedokáže, jenom Kristus sám. Proto musíte nejdřív k němu s prosbou o milost a slitování, a s vírou, že jeho dílo na kříži Golgoty je naprosto dostatečné jak záchraně, tak k proměně ztraceného hříšníka v milované Boží dítě. Jenom u něj samotného je naše pomoc, naše síla, naše vysvobození, i naše posvěcení. Pojdte k němu, kdo jste obtíženi, a dá vám odpočinout. Pojdte k němu, protože on vás zve – každého, jak jsme tady, abychom přišli a našli pokoj.

VAŠE POVINNOSTI K VEDOUCÍM CÍRKVE (ŽD 13,17–19.22–25)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

„Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim...“ Vzhledem k naší kultuře a k tomu, že jsme baptisté, se na tento text nekáže snadno. Naše kultura je anti-autoritářská a postmoderní, a oba tyto postoje brojí proti poslušnosti či podřízenosti. Anglikánský kazatel John Stott napsal: „Za celou dlouhou dobu své historie se svět jen zřídkakdy, jestli vůbec někdy, stal svědkem tak rozsáhlé uvědomělé vzpoury proti autoritě.“ (J. Stott: *Between Two Worlds* [Eerdmans, 1982], s. 51.) Abych Stottovo tvrzení dokázal, zeptám se vás: když slyšíte slova *autorita* nebo *podřídít se*, co vás napadá? Jsou to pro vás vítaná, příjemná slova, nebo se naježíte a přejdete do střežu? Náš národ byl založen na vzpouře proti autoritě a jedním z našich prvních hesel bylo: „Nenechám po sobě šlapat!“ Jako národ máme odbojného ducha, který vyzvedává práva jednotlivce. Představa, že bychom se měli podřizovat autoritě, nám připadá slabošská!

Naše kultura je dále ovlivněna postmodernismem, který tvrdí, že absolutní pravda neexistuje a že každý má právo si „pravdu“ vytvářet či vykládat, jak uzná za vhodné. To znamená, že vaše „pravda“ je dobrá pro vás, ale já mám svou vlastní „pravdu“ a nikdy se nebudu cítit povinen podřídít se vaší „pravdě“. Můžete si věřit, čemu chcete, ale na druhou stranu musíte nechat mne, abych věřil, čemu chci já. Pravda není autoritativní. *Já sám* jsem autoritou svého života a moje „pravda“ slouží mým vlastním záměrům. Přidejte k tomu baptistickou filosofii řízení církevního sboru s rovností hlasů všech členů, a pak teprve budou s naším textem problémy!

Správa baptistických sborů je příslovečně politická. Baptisté se s jinými baptisty rozcházejí kvůli poměrně nevýznamným otázkám.

Vypráví se dokonce vtip o baptistovi, který ztroskotal a uvázl na pustém ostrově. Když se konečně objevili zachránci, našli na ostrově tři budovy. „Na co je tahle budova?“ zeptali se. „Tady bydlím,“ odpověděl baptista. „Aha. A na co je ta druhá budova?“ „To je moje církev.“ „No dobře, a na co je teda ta třetí budova?“ „Jó, to je církev, kam jsem chodil před tím.“ Když se baptistům jejich církev nelíbí, ani je nenapadne, že by se mohli podřídít. Prostě si najdou nebo založí novou! Teď se ale dostáváme k verši Židům 13,17, který těmto silným vlivům odporuje: „Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim...“ Tyto příkazy jsou součástí inspirovaného Božího slova, takže jsou pro nás užitečné (2Tm 3,16), a proto se s nimi musíme vypořádat. Náš text je sice adresován členům církve, ale vyplývají z něj také určité povinnosti pro vedoucí církve. (Poněvadž příští týden jsou velikonoce, budeme se zabývat verši 13,20–21, kde je zmínka o zmrtvýchvstání. Na povinnosti církevních vedoucích se podíváme, dá-li Pán, o týden později.) Zbožné vedoucí církve jste povinni poslouchat a modlit se za ně.

1. Zbožné vedoucí církve jste povinni poslouchat.

Řecká slova přeložená jako „poslouchat“ a „podřizovat se“ znamenají poslouchat a podřizovat se! Jestli je mezi nimi nějaký rozdíl, spočívá v tom, že poslušnost vyjadřuje následování pokynů či příkazů, zatímco podřízenost zahrnuje postoj. Člověk může navenek poslouchat, a přitom uvnitř kypět hněvem; to ale není podřízenost. Podřízenost předpokládá ducha láskyplné spolupráce, který vyrůstá z důvěry. Věřte, že vašim vedoucím leží na srdci vaše nejlepší zájmy, a proto jdete s nimi. Autor nám nabízí dva důvody, proč bychom měli zbožné vedoucí církve poslouchat a podřizovat se jim:

A. Zbožné vedoucí byste měli poslouchat proto, že bdí nad vaší duší a budou se z toho zodpovídat Bohu.

Bůh pod svou nejvyšší autoritu ustanovil autority různých úrovní. Smyslem veškeré autority je poskytovat ochranu a přinášet požehnání těm, kdo jí podléhají. Bůh ustanovil autoritu *občanské vlády*, aby poskytovala ochranu a přinášela požehnání občanům dbalým zákonů; aby je chránila před těmi, kdo by je chtěli poškodit nebo podvést. Koná-li vláda svou práci, pak trestá zločince, případné agresory udržuje v patřičných mezích a lid může žít v míru. Nakolik jsou představitelé státu zkorumpovaní či nedbalí, natolik občané trpí.

V *rodině* postavil Bůh do autority manžela podřízeného Kristu, aby poskytoval ochranu a přinášel požehnání své manželce a dětem. Manžel má zajišťovat potřeby své rodiny (1Tm 5,8), chránit ji před fyzickým a duchovním nebezpečím a žehnat jí tím, že ji vede po Božích cestách. Není-li manžel zbožný a využívá-li svou autoritu k vlastním sobeckým cílům, pak tuto autoritu, kterou mu svěřil Bůh, zneužívá a bude se Bohu ze svých hříchů zodpovídat.

V *církvi* ustanovil Bůh starší či pastory (pastýře), aby o stádo pečovali (Sk 20,28; 1Pt 5,1–4). Nemají v církvi panovat, ale jít stádu příkladem (1Pt 5,3; 2K 1,24). Na žádné úrovni není autorita ustanovených vedoucích absolutní. Každý vedoucí se bude zodpovídat Bohu!

Náš text hovoří o *vedoucích* v množném čísle. Z Nového zákona je zřejmé, že starších, kteří spravují místní církve, má být větší počet (Sk 14,23; 20,17; Tt 1,5). Vícečlenné vedení je pojistkou proti zneužívání autority. Když všichni starší místní církve řeší určitou otázku biblicky a s modlitbou a když všichni souhlasí, nebude jejich závěr neomylný, ale se slušnou pravděpodobností bude správný. U všech otázek by měl být ponechán prostor pro diskuzi založenou na biblických principech (Sk 15), když ale starší dosáh-

nou shody, měla by se církev podřídit jejich vedení, pokud není ve zřejmém rozporu s Písmem v některém zásadním bodě učení.

Z textu je patrné, že církev by se měla podřizovat zbožným vedoucím. Vedoucí, kteří svou pravomoc zneužívají, by měli být pokáráni a odvoláni z úřadu (1Tm 5,19–21). Jak postřehl Jan Kalvín, „apoštol hovoří pouze o těch, kteří věrně vykonávají svůj úřad, neboť ti, kteří nemají než samu hodnost, ba kteří pastýřské hodnosti užívají pro záměr církev zničit, zasluhují pramálo úcty a ještě méně důvěry.“ (J. Kalvín: *Calvin's Commentaries* [Baker], Židům 13,17, s. 352–353.)

Než opustíme téma poslušnosti a podřízenosti vedoucím, rád bych vysvětlil konkrétněji, co to neznamena a co to znamená. Za prvé to neznamena vedoucí slepě následovat a na nic se neptat. Pochybují, že by to byl problém většiny lidí, ale hromadná sebevražda stoupenců Jima Jonese v sedmdesátých letech ukazuje, že se to problémem může stát, když jsou lidé svedeni zlým vůdcem. Ani v církvi, která se snaží řídit Bibli, není na tom, že zkoumáme Písma, abychom zjistili, zda je určité učení zdravé (jako berojští židé v případě Pavlova učení ve Skutcích 17,11), nic špatného, ale je to naopak správné. O svých kázáních budu rád s kýmkoli diskutovat, pokud vám jde o to, abyste se věrně podřizovali tomu, co učí Bible. Nejsm neomylný!

Kdy je úkolem církve poslechnout a podřídit se? Samozřejmě se všichni musíme podřídit tehdy, když vedoucí vyučují Boží pravdu, zejména pokud jde o zásadní body učení a základní příkazy víry. Pak to není autorita vedoucích, ale Boží autorita, které se musíme podřídit. Pokud jde o oblast, kde se zbožní křesťané mohou v názorech rozcházet, musíme si navzájem dovolit zdvořile nesouhlasit. Podřízenost zbožným vedoucím ale znamená, že vést proti mně opozici, když se mnou nesouhlasíte v méně podstatné věci, by byla neposlušnost vůči Bohu.

Úřadu těch, kdo učí Boží slovo, je třeba prokazovat vážnost. Titovi Pavel napsal: „Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem. Nikdo ať tebou nepohrdá“ (Tt 2,15). Přehlížet Tita by znamenalo přehlížet Boha, jehož slovo Titus kázal.

Zažil jsem dvě konkrétní situace, kdy se členové sboru měli podřídit, i když to pro ně mohlo být těžké. V jednom případě z doby mé služby v Kalifornii měl do našeho městečka přijet přednášet velmi oblíbený spisovatel. Problém byl ten, že tento muž opustil manželku kvůli jiné ženě. Sbor, který navštěvoval, mu uložil výchovný trest, on jim ale řekl, že na to nemají právo, a pokračoval se svou populární službou. Řekli jsme v církvi, že si jako starší nepřejeme, aby lidé od nás chodili na jeho přednášku, protože by svou účastí dali najevo, že jeho hřích schvalují. Později jsem se ke svému zármutku doslechl, že několik našich členů tam stejně bylo. Myslím, že neuposlechli verš Židům 13,17.

Druhá taková situace se týkala církevní kázně v případě jedné vdovy z církve, která se provdala za nevěřícího. Věděla, že je to hřích, a protože byla vedoucí naší modlitební služby, mohl špatný příklad jejího hříchu pokoušet jiné neprovdané ženy. Když ji ale starší vyloučili ze společenství, některé ženy v církvi s ní nadále společenství udržovaly – v rozporu s celou kapitolou 1. Korintským 5 a v neposlušnosti vůči starším.

Kázeň ve sboru je složitá věc, protože ve sboru jsou vždycky lidé, kteří mají k potrestanému člověku osobní citové vazby. Vždycky se najdou někteří, kteří ho litují a naléhají na ostatní v církvi, aby jednali milostivě a milosrdně, a neodsuzovali ho. Ale aby byla kázeň účinná, musí být prosazována jednotně. Pokud s členem potrestaným vyloučením ze společenství někteří členové nadále společenství udržují, podrývá to výchovnou hodnotu tohoto trestu. Je to totéž, jako když při sobě nedrží rodiče při výchově dětí. Děti rychle poznají, že si mohou beztrestně dělat, co si zámánou, protože táta s mámou se neshodnou. Poslušnost vůči vedoucím církve je tedy

zvláště důležitá, pokud je církev nucena výchovně potrestat člena, který zhřešil.

B. Zbožné vedoucí byste měli poslouchat proto, že způsobíte-li jim trápení, přivodíte si trápení.

Verš Židům 13,17 říká, že z poslušnosti vůči zbožným vedoucím církve vám plyne užitek. Neposlouchat je „by vám nebylo na prospěch“. Bůh ustanovil autoritu k ochraně a požehnání. Když neposloucháte zbožné vedoucí církve, kteří vám zvěstují Boží slovo, ve skutečnosti neposloucháte Boha, což má vždy závažné následky (Ga 6,7–8). Znovu se tu předpokládá, že tito vedoucí jsou svědomití lidé, kteří žijí s Bohem.

Duchovní děti nám mohou podobně jako naše děti tělesné působit nezměrnou radost stejně jako nezměrný žal. Každému pastýři dávají lidé z jeho stáda mnoho příležitostí jak k radosti, tak k povzdechům. Apoštol Pavel napsal Tesalonickým: „Jakou chválou se můžeme Bohu odvděčit za všecku tu radost, kterou z vás máme před jeho tváří?“ (1Te 3,9; viz též 2,19–20.) Apoštol Jan napsal: „Nemám větší radost, než když slyším, že moje děti žijí v pravdě“ (3J 4). Zato když se Galatští odklonili od pravdy, Pavel tím trpěl (Ga 1,6; 4,19). Korintským psal „ve veliké stísněnosti a se sevřeným srdcem, s mnohými slzami“ (2K 2,43). Pavel se nestaral o svůj vlastní prospěch a o svou pověst, ale o jejich prospěch a o Boží slávu. Zavdáváte-li svým pastýřům příčinu k povzdechům, je to proto, že vědí, jakou škodu způsobí vaše neposlušnost vám i Kristovu jménu. Zbožné vedoucí církve byste tedy měli poslouchat, protože nad vámi bdí a protože jinak si přivodíte trápení.

C. Zbožné vedoucí byste měli poslouchat, když vám předkládají výzvy Božího slova.

Ve verši 13,22 autor říká: „Prosím vás, bratří, přijměte toto slovo napomenutí; píšu vám jen krátce.“ Někdo si možná řekne, že dopis o třinácti kapitolách není zrovna krátký, ale on se dá nahlas přečíst

za čtyřicet osm minut. Na to, o jak závažném tématu pojednává, to není tak zlé! Autor třikrát naznačil, že by mohl říct mnohem víc, ale že se drží zpátky (5,11; 9,5; 11,32). (Tenhle problém mi není cizí!) Spojení „slovo napomenutí“ označuje kázání (Sk 13,15: „slovo povzbuzení“). Takže byste měli vydržet poslouchat i kázání, které trvá skoro hodinu, a snažit se jím řídit!

Sloveso „přijmout“ je ve 2. Timoteovi 4,3 přeloženo jako „snést“. Ve verši 4,2 Pavel Timoteovi ukládá hlásat slovo Boží, což zahrnuje usvědčování, domluvy a napomínání, a potom dodává: „Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním.“

Důvodem, proč musíme zdravé učení *přijímat*, *snášet* či *vydržet*, je to, že zdravé učení se často staví proti tomu, jak uvažujeme nebo žijeme, a ukazuje nám odlišnost Božích cest („usvědčování“ ve 2Tm 3,16; 4,2). Mnoho pastorů se chce zavděčit lidem, a tak se zdráhají zvěstovat „celou Boží vůli“ (Sk 20,27 NBK). „Učení o vyvolení vyvolává příliš mnoho sporů,“ říkají si, a tak se mu v kázáních vyhýbají, i když Bible to učí k našemu duchovnímu prospěchu. Nebo přejdou mlčením náš text, který mluví o poslušnosti a podřízenosti vůči vedoucím církve, protože by to mohlo příliš mnoho lidí rozhněvat. Nechce se jim zabývat vedoucí úlohou mužů v církvi a v rodině, protože to rozčiluje feministy. A zanedlouho se Bible stane sbírkou otřepaných a ochočených frází, které každému dovolují, aby si žil tak, jak se mu líbí.

Vedoucí musí samozřejmě napomínat trpělivě a laskavě. Musíme lidem dopřát čas, aby se v rámci svého růstu v Kristu s náročnými pravdami vyrovnali. Duchovní zrání, stejně jako zrání tělesné a citové, nějakou dobu trvá. Vy jako posluchači ovšem musíte na své straně snášet napomínání svých duchovních vedoucích, chcete-li v Kristu růst. Když s něčím nesouhlasíte, nekrčte nad tím rameny. Vraťte se k Písmu a přesvědčte se, jestli je to pravda. Pokud ano, podříďte se jí ne jako slovům lidí, ale jako slovu Božímu (1Te 2,13).

Jeden pastor si udělal průzkum a zjistil, že „většina lidí se žádným významným způsobem na návštěvu církve nepřipravuje“. Napsal: „V průměrné církvi se za své setkání s kázáním modlí méně než polovina věřících. Méně než třetina se modlí za svého pastora nebo za jeho přípravu. I když je oddíl zřetelně oznámen týden předem, jenom jeden z pěti lidí si udělá čas, aby si ho před příchodem do církve přečetl.“ (Michael Fabarez: *Preaching that Changes Lives* [Thomas Nelson Publishers], s. 153.)

Pokud chcete „vydržet“ slovo napomenutí, které vám každý týden přináším, rád bych vás povzbudil k modlitbě za to, aby vám Bůh otevřel srdce pro svou pravdu. Modlete se za mne, abych jak při kázání samotném, tak už při jeho přípravě zůstával věrný textu Písma. A najděte si během týdne čas, abyste si oddíl prošli sami a zauvažovali nad tím, jak se týká vašeho srdce. Účinnost mého kázání nezávisí jen na tom, jak kvalitně kážu, ale také na tom, jak kvalitně nasloucháte. Dokonce i Ježíš, ten největší kazatel, který kdy kázal, své posluchače vyzýval: „Proto dávejte pozor na to, jak posloucháte“ (Lk 8,18 NBK). Vaší první povinností vůči zbožným vedoucím církve je poslouchat je, a to v první řadě znamená poslouchat Boží slovo, které vám zvěstují.

2. Za zbožné vedoucí církve jste povinni se modlit.

„Modlete se za nás“ (13,18). Je poučné, že apoštol Pavel často prosil o modlitby. V Římanům 15,30–32 prosí čtenáře o přispění v boji modlitbami za to, aby byl zachráněn před těmi, kdo neposlouchají víru, aby jeho služba byla pro svaté přijatelná a aby je pak mohl s radostí navštívit, dá-li Bůh. V Efezským 6,19 prosí o modlitby, aby mohl směle zvěstovat evangelium, kdykoli otevře ústa. Já bych neřekl, že zrovna Pavel potřeboval takové modlitby, ale ano! V Koloským 4,3–4 prosí o modlitby, aby Bůh otevřel dveře slovu a aby ho dokázal jasně vysvětlit. (Zase nemám dojem, že by pro Pavla byl problém vysvětlit evangelium jasně!) V 1. Tesalo-

nickým 5,25 prosí prostě: „Bratři, modlete se za nás“ (NBK). Ve 2. Tesalonickém 3,1–2 prosí o modlitby, aby se Boží slovo rychle šířilo a bylo oslaveno a aby byl zachráněn před zlými a zvrácenými lidmi. Ve Filemonovi 22 vyjadřuje naději, že bude Filemona díky jeho modlitbám brzy moci navštívit.

Když si potřebu modliteb tolik uvědomoval apoštol Pavel, o kolik víc je potřebujeme my ostatní, kteří se snažíme sloužit Pánu! Jak Pavel zvolal: „Ale kdo je k takovému poslání způsobilý?“ (2K 2,16). V našem textu autor zmiňuje dvě oblasti pro modlitby za vedoucí:

***A. Modlete se za vedoucí, aby si v bitvě ve všem
uchovali dobré svědomí.***

Pokud jde o pozadí autorovy poznámky ve verši 13,18, nezbyvá nám než se pokusit o informovaný odhad. Nejspíš to ovšem bylo něco v tomto smyslu: Autor právě řekl několik věcí, které nebyly jednoduché. Střetl se se zastánci tradic, kteří se nechtěli vzdát svých židovských obyčejů, i když by přitom rádi dále následovali Krista. Řekl jim: „Tohle nejde! Pokud se vrátíte zpátky k judaismu nebo se ho pokusíte směřovat s vírou v Krista, bude vás čekat vás Boží soud, protože jste evangelium zředili.“ Tradicionalisté se přeli se zbytkem církve: „To už zašel příliš daleko! Podle něj to, čím se už od Mojžíše řídili naši otcové, už dál neplatí.“ Autor tu v podstatě říká: „Chápu, že pro vás moje učení bylo těžko stravitelné, a prosím vás, abyste se za mne modlili, protože jsem si jistý, že mám před Bohem dobré svědomí a že všechno, co jsem řekl, jsem řekl ve prospěch Boží pravdy a vašeho duchovního dobra.“

Každý pastýř, který je věrný Bohu, musí čas od času říci nebo udělat něco, co nevyhnutelně někoho v církvi urazí. Často to bývají zastánci tradic: „Takhle jsme to nikdy nedělali!“ Někdy řeknou, že si vůbec neváží minulosti. Někdy ho obviní, že působí rozbroje. Někdy se pokusí vymyslet nějaký kompromis, jen aby nemuseli opustit své zamilované názory a zvyklosti, i když to

znamená ústupky od biblické pravdy. Pod takovým tlakem někteří pastýři kapitulují a dopustí, aby se v církvi provozovala politika. Modlete se za své vedoucí, aby zůstali pevní a zachovali si dobré svědomí před Bohem, který zkoumá srdce (1Te 2,3–5).

B. Modlete se za vedoucí, aby byli vysvobozeni z okolností nebo z nesnází, které nemohou ovlivnit.

Autor čtenáře prosí, aby se modlili ještě více, aby jim byl o to dříve navrácen (13,19). Nevíme, jaké okolnosti mu bránily, aby je navštívil, ale bylo to něco, s čím nemohl nic dělat. Mohl to být zdravotní problém nebo cokoli jiného. Možná, že jeho kritikové v této židovské církvi říkali: „Kdyby mu na vás opravdu záleželo, už by tu touhle dobou byl osobně!“ Mám dojem, že pastor bývá často kritizován prostě za to, že mu není dáno být všudypřítomný! Autor je však touží navštívit, a tak je žádá o modlitby. Jeho prosba ukazuje, že Bůh je větší než jakákoli situace, které čelíme, a že modlitba je tím, co nám dává přístup k Boží moci. Modlitba není jen zdvořilé gesto vyjadřující bratrský zájem. Bůh modlitbu ustanovil jako jeden ze způsobů, jimiž na svůj lid vylévá svou moc a požehnání. Modlitba nám ukazuje, že nejsme zdatní pracovníci, kteří od Boha potřebují jen sem tam trochu postrčit. Dokud Bůh nejedná, jsme naprosto nedostateční, a on se rozhodl jednat prostřednictvím modliteb. Kdyby se více lidí pravidelněji modlilo za své pastory, možná, že by se méně církví rozpadalo a méně lidí by z církví odcházelo kvůli malichernostem.

Závěr

Doufám, že si mnozí z vás vezmou k srdci dvě prosté aplikace. Za prvé, připravujte se v srdci na shromáždění církve: Udělejte si někdy během týdne, třeba v sobotu večer, čas, abyste se za mne (nebo za kohokoli, kdo bude kázat) modlili. Modlete se, aby vaše srdce bylo vnímavé k Božímu slovu a ochotné se mu podřídít.

Věnujte pár minut tomu, abyste si přečetli text, na který se bude kázat, v jeho kontextu a rozjímali o něm. Modlete se za účinnost kázání v tištěné podobě, v audiozáznamu a na webových stránkách.

Za druhé, modlete se za mne, abych si udržel dobré svědomí před Bohem a abych kázal jeho pravdu bez kompromisů. Modlete se za mne, když kážu, aby símě Božího slova našlo v srdcích úrodnou půdu. Modlete se proti neshodám, které se příležitostně vyskytnou. Modlete se za jednotlivce, o nichž víte, že zápasí s hříchem.

Charles Spurgeon se při jedné ze svých návštěv kontinentu setkal s americkým kazatelem, který mu řekl: „Už dávno se s vámi toužím setkat, pane Spurgeone, abych se vás mohl zeptat na pár maličkostí. V naší zemi mají lidé mnoho různých názorů na tajemství vašeho obrovského vlivu. Byl byste tak hodný, a řekl mi, co si tom myslíte vy sám?“ Spurgeon chvíli přemýšlel a pak odpověděl: „Moji lidé se za mne modlí.“ (Iain Murray: *The Forgotten Spurgeon* [Banner of Truth], s. 44.) I když nikdy nebudu mít tu moc ani obdarování jako Spurgeon, rád bych vás poprosil o totéž: modlete se za mne!

Otázky k diskuzi

1. Proč zní myšlenka poslušnosti vůči vedoucím církve tak protivně? Kde jsou meze této poslušnosti?
2. Na jakém základě lze oprávněně (z biblického hlediska) opustit církve?
3. Uveďte několik správných a nesprávných způsobů, jak hodnotit kázání.
4. Dáte si závazek, že se budete modlit za své pastýře a že budete své srdce připravovat na to, aby přijímalo kázané Boží slovo?

ZASLÍBENÍ ZACHRÁNCE (GN 3,15)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Dobré dopoledne, pokoj vám a milost, sestry a bratři, milí přátelé a hosté, svatí v Kristu. Jako Kristova církev dnes máme další příležitost společně uctívat Boha a radovat se z našeho Spasitele. To je jeden z těch hlavních důvodů, proč se každou neděli církev schází – a nemusí to být nutně neděle a nemusí to být jenom jednou za týden. Procházíme nyní společně knihu Skutků a četli jsme o první církvi, že „vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“ (Sk 2,42). Je důležité zachovat nejenom obsah těch slov, ale také pořadí. Kdyby na prvním místě nestála pravda Božího slova, ale cokoliv dalšího z toho verše, vždycky nakonec dojdeme k tomu, že budeme ohýbat pravdu – buď na úkor společenství, nebo kvůli rituálu nebo kvůli společným modlitbám. Proto musí stát pravda Božího slova na prvním místě. Nicméně dobré vyučování můžeme dnes poslouchat každý sám, doma u svého počítače nebo chytré televize. A vím, že mnozí z vás to děláte, a sytíte se pravdou zdravého učení. A to je něco, co bychom mohli dělat sami, ale společenství a lámání chleba už o samotě udělat nejde. Když se učedníci shromáždili v horní místnosti, lámal s nimi Pán Ježíš chléb a pil víno. A Pavel napsal církvi do Korintu, že když se *shromažďují*, už to není společenství večere Páně (1K 11,20). Církev se musí shromažďovat – jinak nemůže mít společenství. Tzv. virtuální (on-line) shromáždění je protimluv, a o on-line lámání chleba při Památce Páně se raději ani vyjadřovat nebudu.

I dnes jsme se shromáždili, abychom poslouchali Boží slovo, byli spolu, slavili památku Páně a modlili se. A dnes máme ještě další zvláštní příležitost k oslavě, protože si tradičně připomínáme narození Pána Ježíše Krista. Proto dneska nebudeme pokračovat ve výkladu knihy Skutků, ale půjdeme do Starého zákona a podíváme se na zaslíbení Mesiáše. Kdo mě znáte déle, víte, že nejsem zvlášť velkým přítelem tzv. křesťanských svátků a kázání u příležitosti těchto svátků. Kazatel má kázat Krista, ukřižovaného a vzkříšeného z mrtvých. To je evangelium. Není potřeba ho balit do pozlátka. Ale můžeme použít tyto lidmi zavedené svátky k tomu, abychom nakonec oslavili Pána Ježíše Krista a zvěstovali evangelium. Minulý rok jsem si řekl, že bych chtěl vždy před Vánoci kázat na text ze Starého zákona, který ukazuje na zaslíbení Mesiáše. Nakonec všechna Písma mluví o Kristu (J 5,39). Hlavním tématem Starého zákona je Pán Ježíš Kristus a my se dnes podíváme na samotný začátek, na první zaslíbení, které Bůh dal lidem. Půjdeme do Genesis 3,15 a podíváme se na Boží plán, na Boží dílo a Boží spasení. Pojdme tedy na začátek Písma. Náš text začíná stvořením světa a člověka a následně pádem Adama a Evy. Bůh volá Adama k odpovědnosti a potom vynáší soud nad všemi provinilci, nad Adamem, Evou a nad svůdcem, hadem, satanem. A zde jsou slova, která jsou určena právě hadovi:

I řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protožeš to učinil, buď proklet, vyvržen ode všech zvířat a ode vsí polní zvěře. Poležeš po břiše, po všechny dny svého života žrát budeš prach. Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrťí hlavu a ty jemu rozdrťíš patu.“ (Gn 3,14–15)

Nás zajímá hlavně druhá polovina patnáctého verše, kde je řeč o semeni ženy, které rozdrťí hadovi hlavu. To byl slib daný hadovi, nicméně Adam s Evou byli přítomni, takže slyšeli, co Bůh zaslíbil –

že ďábel bude zničen, a stane se to skrze potomka ženy. To nás vede k prvnímu bodu dnešního kázání:

I. Boží plán

To je první bod, který začíná daleko před třetí kapitolou, dokonce daleko před první kapitolou knihy Genesis. Bůh stvořil svět ke své slávě. První stvoření mělo posloužit druhému, novému, a to celé Boží slávě – k vyvýšení a oslavě Pána Ježíše Krista. Všechno mělo sloužit a má sloužit a slouží k Boží slávě, k oslavě Pána Ježíše. To je cíl celého stvoření. K tomuto cíli mělo posloužit úplně všechno. Proto Bůh stvořil svět – aby oslavil svého Syna. Proto Bůh stvořil člověka, aby se Boží syn stal tělem a aby zakusil smrt. Proto Bůh počítal s hříchem a s pádem člověka – nebylo pro něj žádným překvapením, když Adam s Evou neposlechli jeho slovo a jedli ze stromu poznání dobrého a zlého. Proto Bůh nechal satana, aby svedl Evu a Adama, aby byl sveden Evou – aby Boží syn byl oslaven na konci časů. Proto také můžeme číst v listu Galatským:

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. (Ga 4,4–5)

Od samotného začátku to byl Boží plán, aby se Boží syn stal člověkem a aby byl Spasitelem světa, zachráncem hříšníků. Můžete se setkat s názorem, že Boží syn se měl stát Mesiášem a králem Izraelců, ale protože ho odmítli, nepřišlo požehnání skrze Izrael, ale Bůh přehodil výhybku na plán „B“ a vznikla církev. Ale když se podíváte už jen do knihy Genesis, uvidíte, že církev byla plánem „A“ od samotného počátku. Můžeme to vidět ve stvoření muže a ženy – žena je stvořena z muže a pro muže, je mu dána jako pomoc jemu rovná, a přece je mu podřízena, protože muž je hlavou ženy. Přesně totéž je řečeno o slavné nevěstě Pána Ježíše Krista,

o církvi, která vznikla z Krista, z jeho prolité krve, z jeho oběti na kříži Golgoty, je tady pro Krista, slouží Kristu jako pomoc jemu rovná, protože je složená z lidí, jako on je cele a plně člověkem a vzorem dokonalého lidství, a je mu plně podřízena, protože on byl ustanoven svrchovanou hlavou církve. A tohle začíná v první kapitole první knihy Bible, ačkoliv teprve Nový zákon nám zjevuje, co přesně to znamená. Když se skrze Nový zákon a skrze zjevení Pána Ježíše Krista podíváme zpátky do Starého zákona, uvidíme Pána Ježíše skoro všude – všechno na něj ukazuje, všechno k němu vede. A spolu s ním se odhaluje krása jeho nevěsty.

Abrahamovi Bůh zaslíbil, že v jeho potomku dojdou požehnání všechny čeledi země (Gn 12,3). Tím požehnáním je Pán Ježíš Kristus, a že v něm docházejí požehnání všechny čeledi země, je jenom proto, že se stávají součástí Kristovy nevěsty, církve. Je to naplnění příkazu, který dal Pán Ježíš svým učedníkům, aby byli jeho svědky v Jeruzalémě, a v celém Judsku, v Samařsku a až na sám konec země (Sk 1,8), aby šli ke všem národům a činili mu učedníky a křtili je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učili je zachovávat všechno, co jim přikázal (Mt 28,18-20).

Bůh měl svůj plán, který počítal s plností času, s tím, že se naplní stanovený, určený čas, a Bůh pošle svého Syna, a ten Syn se stane člověkem. Jan řekl, že Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (J 1,14). A v listu Židům čteme, že Otec dal Synovi tělo, aby na lidském těle byl potrestán hřích, aby se Boží syn stal jedním z nás, abychom byli spojeni tělem a krví. Boží syn se měl vyvýšit skrze své ponížení. Ale po něm vystoupil do slávy, odkud předtím sestoupil. Štěpán viděl slávu Božího syna, když viděl nebesa otevřená a Pána, jak stojí po pravici Boha Otce všemohoucího. Jan viděl Pánovu slávu a popsal nám něco z její nádhery v knize Zjevení. Nakonec Pán v celé své slávě sestoupí zpátky na zem, postaví zemi před soud a stvoří novou zemi a nové nebe, kde bude přebývat spravedlnost. Nyní zakoušíme plnost časů, protože Pán byl zjeven

a trvá čas milosti, takže každý, kdo by vzýval jméno Páně, bude zachráněn. Každý může přijít k Pánu Ježíši, prosit ho milost, vyznat mu svou nevěru a vzpouru a bude spasen. Pán nikoho z těch, kdo k němu přijdou, nevyžene od sebe pryč. A potom přijde konec časů, kdy Pán sestoupí a dá nám nová těla a my už budeme navždy s ním. Budeme s ním na místě věčné blaženosti a slávy, budeme s ním tam, kde nebude žádný hřích ani bolest, ani žádné zlo a smrt. A Bůh nám setře každou slzu z očí. Budeme v jeho blízkosti a přítomnosti, budeme zakoušet útěchu od něj a jeho radost, budeme mít podíl na jeho svatosti a celou věčnost budeme poznávat jeho krásu a dokonalost, jeho lásku a ohromující majestát. To je Boží plán, který tady byl od počátku.

Takto to Bůh naplánoval před stvořením světa. A jestliže Bůh určil cíl, k němuž vše směřuje, potom musí být garantem cesty, musí se zaručit za každý detail na cestě k tomuto cíli. Bdí nad ním a vede všechno krok za krokem. To nám může být velikou útěchou zvláště v dnešních dnech, kdy žijeme ve zmatku, pod velkým tlakem, kdy se svět politicky, ekonomicky, společensky i nábožensky hroutí. Nemělo by nás to šokovat – možná jsme překvapeni, ale chápeme, že Bůh to má pod kontrolou a nad tím vším bdí. Bůh to vede ke svému cíli a tím je oslava jeho Syna a je tím také budování a výchova jeho svatých. Bůh nás má ve své ruce. To nás vede k druhému bodu dnešního kázání, k prvnímu zjevenému kroku, který má směřovat k oslavě Pána Ježíše Krista. Tím zjeveným krokem je náš text z Gn 3,15.

II. Boží dílo

Člověk zhřešil. Nechal se svést satanem. Jeho nevinnost je pryč. Místo ní je tady špinavý pocit viny, stud, strach, sobectví, snaha hodit vinu na někoho jiného, výmluvy – to všechno a mnoho dalšího jsou důsledky hříchu. Ale Bůh slíbil spasitele. Bůh slíbil hadovi, že to tak nezůstane věčně. Had nezůstane bez trestu

a hřích nezůstane bez své mzdy. Ale ani Boží sláva nepřijde o svou oslavu: žena bude mít dítě, syna, a tento potomek ženy rozdrťí hadovi hlavu. Tady je hned na začátku Bible, na samotném začátku lidských dějin poprvé zaslíbeno evangelium. Je tady řečeno, že přijde někdo, potomek ženy, kdo přemůže ďábla a vrátí lidem naději, nastolí spravedlnost. Je to evangelium, které je jako maličké zrníčko, jako zrnko máku, u kterého jen obtížně můžete tušit, co z něho bude. Přesto je to paprsek naděje, který zazářil do temnoty pády, do temnoty důsledků hříchu, do prokletí, které znamenalo smrt, bolest, trápení, pot a dřinu. A některé detaily v Písmu naznačují, že Adam s Evou se této naděje chopili.

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina.

Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ (Gn 4,1)

Ze slov Evy by se mohlo zdát, že doufala, že se teď naplní slova, která slyšel od Boha had. Porodila syna – skrze bolest, skrze dlouhé čekání, skrze utrpení a slzy. Nyní tento její syn vyrůstá před jejíma očima. Spolu s dalším synem je Adam s Evou učí uctívat Boha – oba přinášejí Bohu oběti. A o Ábelovi nám Písmo jednoznačně dosvědčuje, že věřil. První člověk – čtvrtý jmenovaný v Písmu – o kterém můžeme jednoznačně a stoprocentně říci, že věřil Bohu a byl zachráněn z milosti skrze víru. Dá-li Pán a my budeme jednoho dne v nebi, bude tam spolu s námi také Ábel. Zrníčko evangelia začalo vyrůstat. Adam s Evou se jistě radovali a už se těšili, kdy to přijde, kdy dojde na ten okamžik, kdy jejich potomek rozdrťí hadovi hlavu.

Mimochodem je tady pěkná ilustrace chození s Pánem, chození ve víře. Eva slyšela zaslíbení a přijala ho do svého srdce, přemýšlela o něm ve své mysli. Otěhotněla a každý den nepochybně myslela na Boží slova. Každý den přemýšlela, jestli to bude zaslíbený syn, jestli to bude TEN potomek. A potom se narodil syn – to bylo určité naplnění naděje. Ale byl maličký, děťátko, kojeneček. Musel

vyrůst. Jak dlouho to bude trvat? Ale věřila tomu slibu, který jí Bůh dal, věřila, že získala Hospodina. Připomínala si to, když se dívala na to, jak Kain roste a stává se mužem. Podobným způsobem chodíme s Pánem, žijeme ve víře. Přijímáme jeho slovo – a není to zrníčko, ale je to nepřeberně pestrá, hutná, sytá a dokonalá strava, je to celé evangelium zjevené Písmem. Čteme Boží slovo, ukládáme ho ve své mysli a ve svém srdci, přemýšlíme o něm a každý den si ho připomínáme, zkoumáme, jak ho máme vztahovat do svého života, s nadějí vyhlížíme, jak Bůh bude dál jednat, důvěřujeme zaslíbením, která nám Pán daroval, a krok za krokem jdeme vstříc Pánu.

Eva nakonec prožila velmi hořké zklamání, když Kain zabil svého bratra Ábela. To je mimochodem další obraz, který ukazuje na Pána Ježíše Krista. Věřící byl zavražděn nevěřícím. Jeho vlastní bratři, tedy ve smyslu lidé, protože je poutalo tělo a krev, ho vydali a rukama pohanů ho zavraždili venku za branou, „na poli“. Eva musela trpět – nejenom, že byl zavražděn její vlastní syn, ale byl zabit svým starším bratrem, a kromě toho, její naděje na vysvobození z důsledků hříchu vzala za své. Nemůžeme říci vůbec nic o její další víře. Nevíme, zda pochopila, že k vykoupení dojde později nebo ne. Ale Boží slovo říká o všech svědcích víry, že osvědčili svou víru ve zkouškách, ale:

... nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás. (Žd 11,39–40)

Možná bychom to mohli vztáhnout i na Evu, ale ruku do ohně bych za to nedal. Přesto zůstal Boží slib. A ten slib začal krok za krokem růst, maličké zrníčko evangelia se začalo rozbalovat. V šesté kapitole Genesis se objevuje muž jménem Noe, což znamená „odpočinutí“. Skrze archu, kterou on připravil, byl zachráněn svět – sice šlo jenom o jednu rodinu, osm lidí a zvířata od

každého druhu, ale přesně to znamenalo, že byl svět zachráněn. A vzpomeňte si na slova Pána Ježíše Krista:

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)

Ježíš je ta archa – ta skutečná archa, která zachraňuje. V něm je pravé odpočinutí. A Noemovi přišel Abraham, který dostal zaslíbení. Abraham, který byl mužem víry, který byl připravený obětovat svého milovaného jediného syna Bohu. A vzpomeňte si na slova, která řekl svému synovi, když se ho Izák ptal, kde je oběť, kterou jdou obětovat, před tím, než Abrahama napřáhl nůž, aby svého jediného syna přinesl jako krvavou oběť Bohu:

Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné. (Gn 22,8)

A hle, zde je ten beránek, který snímá hříchy světa – Ježíš! Abrahamův vnuk Jákob prorokuje o potomkovi jednoho ze svých synů, Judy, že bude vládnout navěky. Mojžíš mluví o prorokovi, který bude větší než on. Skrze soudce Bůh posílal vysvobození Izraeli, aby v Davidovi dal svému lidu krále, který byl podle jeho srdce. S ním také uzavřel smlouvu, že jeho potomek usedne na trůn a bude kralovat navěky. Ve druhé kapitole Skutků Petr připomíná tuto smlouvu a říká, že Ježíš naplnil ta slova a stal se králem Izraele. Vládne na nebi i na zemi.

Všichni proroci ukazují stále jasnější a přesnější věci, které se týkají zaslíbeného potomka ženy, který rozdrtil hadovi hlavu. Mluví o tom, kde se narodí, komu se narodí, co bude dělat, jak bude vypadat, jak bude trpět, jak musí zemřít, jak na sebe vezme hříchy svého lidu, jaká bude jeho skutečná identita:

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ (Iz 9,5)

To je Pán Ježíš Kristus – děťátko v plenkách položené do jeslí (Lk 2,12). Celý Starý zákon na něj ukazuje, vede k němu, mluví o něm, oslavuje ho. A Nový zákon ho zjevuje v plnosti. A to nás vede k poslednímu bodu dnešního kázání:

III. Boží spasení

Byl zaslíben zachránce, potomek ženy, který rozdrtí ďáblu hlavu. Ten byl prorokován, stále více údajů na něj ukazovalo. Zákoníci v době narození Ježíše, za krále Heroda Velikého, když přišli mudrci z východu a ptali, kde se má narodit veliký král, velmi jasně věděli, že se narodí v Betlémě. Ale tam se ukázali jenom mudrci, pastýři, kteří v okolí pásli svá stáda a setkali se s nebeskými anděly, a později vrazi dětí – žádní zákoníci nepřišli. I když věděli, kde se má narodit, a přišli lidé, kteří tvrdili, že se narodil, nechalo je to chladnými.

Mudrci přinesli dary a klaněli se, pastýři se přišli poklonit a vzdát Bohu chválu za spasení, které Bůh připravil. „Simeon s Annou plakali a Pána Boha chválili, že přišlo lidem na zemi dnes spasení.“ Bůh poslal svého Syna, aby vykoupil hříšníky. Z ženy se narodil Spasitel. Narodil se, jako se rodí lidé, ale byl počat Duchem svatým. Po své matce byl z Davidova rodu (Lk 3,23-38), po svém adoptivním otci, Josefovi, byl z linie králů (Mt 1,1-16). Potomek Davida, dědic trůnu, král Izraele. Podle těla byl cele člověkem a zůstal jím až dodnes i po celou věčnost. Bůh sám na sebe vzal lidské tělo. Žasněte nad tím, moji milí, protože tady se odehrává div nad divy. Náš rozum na to nestačí, ani úsilí všech teologů nebude dostatečné, nehledě na to, že většina z nich nevěří tomu, že Ježíš se narodil z panny a byl počat Duchem svatým (to je trend v naší zemi, a nejenom zde). Přesto obdivuje Boží dokonalost, která se nám zjevila v Božím synu, který je plně člověkem a plně Bohem. Když se naplnil stanovený čas, narodil se z ženy, a až nebeský Otec určí čas, přijde znovu, aby uzavřel čas a skončil s časem. Dnes si připo-

mínáme jeho narození, ale stejně jako každou neděli chceme slyšet o jeho díle, o spasení, které nám přinesl. Už jako malé dítě byl svědectvím o spasení:

... vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy.“ (Lk 2,28–31)

V Kristu samotném je naše spasení. On rozdrtil ďáblovi hlavu na kříži Golgoty. Nestalo se to hned po jeho narození, ale bez jeho narození bychom zde neměli ani jeho kříž. A jeho kříž je znamením vítězství. Na kříži porazil každou mocnost a slávu a slavil nad nimi vítězství. Na kříži na sebe vzal naše viny, a protože mzdou hříchu je smrt (Ř 6,23), zemřel místo nás. Původce života se poddal moci smrti. Jeho nebeský Otec na něj vylil všechn svůj hněv, který Bůh schraňoval pro nás. Jeho lidský život byl zmařen. Zemřel v těle, a byl pohřben přesně tak, jak to Písmo určilo. Dostal hrob boháče. Ale třetího dne byl hrob nalezen prázdný. Pán rozdrtil hadovi hlavu, když se dobrovolně a ochotně poddal smrti. A jeho pata byla rozdrcena, když byl připit na římský kříž. Šel na kříž a nechal se ukřížovat. Naplnil slova Písma, slova daná prvním lidem, Adamovi a Evě.

Ale byl svatý a smrt ho nemohla udržet ve své moci – třetího dne vstal z mrtvých a dokázal právoplatnost své oběti. Svým vzkříšením ukázal, že Otec přijal jeho oběť za nás, že jeho oběť je dostatečná a není už třeba přinášet žádné další oběti. Vstal z mrtvých, žije a kraluje. A volá každého člověka k pokání a k víře v něj samotného. On je jedinou cestou k Otci, bez něho se nedá přijít k Otci, jenom skrze něj.

Milovaní, jsme blahoslavené pokolení a žijeme v blahoslavené době – a je jedno, co se aktuálně děje kolem nás. Jsme blahoslavení, protože známe našeho Pána. David o něm vyhlášoval veliké věci

v Žalmech, ale neznal ho. Ještě neměl ani trochu jasno, o kom že to mluví. Ale my ho známe. Proto jsme tak blahoslavení na straně jedné, ale na straně druhé – nikdo nemá výmluvu, protože Boží syn byl zjeven. Slovo se stalo tělem. Ten, který rozdrtil hadovi hlavu, je náš Pán Ježíš Kristus. Každý, kdo v něj věří, má život věčný.

Eva se nedočkala naplnění slibu, který Bůh dal hadovi. Ale my jsme se dočkali. My vcházíme doširoka otevřenou branou přímo k našemu nebeskému otci. Můžeme, protože ten, který rozdrtil ďáblu hlavu, nás předchází na své pouti – je naší nebeskou kotvou, a když se ho pevně držíme, dovede nás domů, do nebeského přístavu. V těchto dnech si připomínáme jeho narození, ale tato připomínka se neobejde bez jeho kříže a jeho vzkříšení. A to je dobře, protože to je evangelium. Kdybychom toto vynechali, vynechali bychom to nejdůležitější. Kdyby zůstal v jesličkách, jak je často zobrazován, nikdy bychom se nesešli ke společnému uctívání. Nikoliv jeho narození, ale jeho kříž zachraňuje hříšníky a vysvobozuje nás před přicházejícím Božím hněvem. Ale kdyby nebylo jeho narození, nikdy bychom se nedostali ke kříži. Kdyby nebyl člověkem ve všem jako my, nemohl by na sebe vzít břemeno našich hříchů. Už by nemohl být vysvoboditel, už by nemohl nést naše břemena.

Bratři a sestry, myslete na to v těchto dnech, kdy se nás valí ze všech stran různé křesťanské písně, které mluví o narození Krista). Připomínejte si tyto věci, kdykoliv k tomu budete mít příležitost, kdykoliv uslyšíte někde vyhrávat některou z těch nádherných duchovních písní o narození Pána Ježíše Krista. Myslete na jeho dokonalé lidství, myslete na vykoupení, které nám získal svou krví na kříži. Spolehejte na Pána a chodte s ním každý den. Tak bude oslaven ve vašich životech. Spolehejte na jeho slovo, i kdyby to mělo být jen nepatrné zrníčko, ale postavme na něm svou víru a radujme se v Pánu. Amen.

SMRTELNÝ HŘÍCH DNEŠNÍ DOBY: HŘÍCH KRITIKY A NETOLERANCE!

Karel Trnka

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Jeden ze smrtelných hříchů dnešní doby, s nadsázkou řečeno, je hřích kritiky a netolerance. Jistě jste se s tím již setkali, když trváte na Božím slově a jeho výsadním postavení ve všech oblastech života, dostanete se nutně do konfliktu s člověkem.

A konflikt s člověkem je vždy tak trochu očistec. V něčem musíme souhlasit s Davidem v těchto slovech (v kontextu si měl vybrat způsob Božího soudu): „*Kéž padneme do Hospodinovy ruky, neboť jeho slitování je velké. Jenom ať nepadnu do ruky člověka.*“ (2S 24,14).

„*Jenom ať nepadnu do ruky člověka,*“ na těchto slovech je cosi příznačného! Ne snad, že by Bůh nebyl ve svém soudu hrozný. Písmo říká: „*Je hrozné upadnout do rukou živého Boha.*“ (Žd 10,31). Avšak vůči svému lidu je Hospodin milosrdný. Na rozdíl od člověka! A moderní člověk (zvláště ten náboženský) nesnese kritiku a netoleranci. Dnešní člověk chápe toleranci jako základní projev lásky; netoleranci, přirozeně, vnímá jako projev nenávisti. A kritika je pak takovým mečem netolerance.

Předně je potřeba říct: Křesťan není člověk, co spoléhá na svůj rozum jako primární zdroj pravdy (nejsme racionalisté). Nespoléhá ani na své emoce jako primární zdroj pravdy (nejsme mystikové). Ani nakonec nespolečá na svou zkušenost (nejsme empiristé). Ale! Společá na Boží zjevené Slovo a princip *Sola Scriptura*. Slovy Martina Luthera platí: Jeho svědomí je vázané Božím Slovem!

Máme prorocké Slovo, které je váženější než samotná přímá zkušenost, což nám dosvědčuje i apoštol Petr ve svém listu: „*Vždyť jsme nenásledovali vymyšlené báje, když jsme vás seznámili s mocí a příchodem našeho Pána Ježíše Krista, ale sami jsme se stali očitými svědky jeho velebnosti.*“ (2Pt 1,16). A pak pokračuje a vysvětluje, jak viděl Pána a slyšel hlas z nebe říkat: „*Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.*“ (verš 18). Ale nakonec říká svým čtenářům nanejvýš překvapivá slova. Mnozí by dnes jeho svědectví brali s tou nejvyšší autoritou a zakládali na tom svou teologii, ale ne Petr. Apoštol Petr má ještě vyšší standard: „*A máme ještě pevnější prorocké slovo. Dobře činíte, že se ho držíte jako světla, které svítí v temném místě, dokud se nerozbrěskne den a jitřenka nevzejde ve vašich srdcích.*“ (verš 19).

Boží zapsané Slovo je silnější svědek než Petrova osobní zkušenost a jeho svědectví! A to je náš standard, podle kterého žijeme! Opravdový křesťan může říct spolu s žalmistou tato slova: „*Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce.*“ (Ž 119,105).

Moderní člověk (zvláště ten náboženský) ale nemá Boží Slovo jako lampu pro své nohy. A je proto produktem své kultury a duch doby formuje jeho myšlení, postoje a názory. Jinak řečeno: Svět je jeho pán!

Duch dnešní doby vyloženě pracuje na sjednocování všech náboženství do jednoho; a když pak opravdový křesťan přijde a začne biblicky rozlišovat... a kritizovat falešné nauky například římsko-katolické církve, bourá ďáblovi jeho hrad z písku. A to se mu nelíbí!

Pakliže jsme ale konfrontováni se zlem a mlčíme, podílíme se na něm! Mlčení je pak takovým tichým souhlasem. Jakub nám říká ve svém listu: „*Kdo tedy umí činit dobré, ale nečiní, má hřích.*“ (Jk 4,17). Není snad varování před herezí dobrým skutkem? „*Pozor, přáteli! Blížíš se k útesu!*“ Řekne někdo a druhý jako správný moderní náboženský člověk, hbitě a ukňouraně odpoví: „*Nech ho jít! Je to jeho rozhodnutí! Pro něj tam ten útes není!*“

Jedna z věcí, co satan dělá, je to, že se snaží působit skrze svědomí. Nemusí vyvracet námitky, stačí křesťana přesvědčit, že jedná s nenávisť v srdci – neláskyplně! Snaží se vás přesvědčit, že vlastně hřešíte... spousta křesťanů pak přestane vznášet biblické námitky a už jen mlčí!

Nehledě na to, že na prvním místě jde o Boží Slávu a Jeho svatý majestát! Lidé tuto slávu urážejí svými herezemi. Alegoricky řečeno: Chodí po svaté zemi a špiní jí svými chodidly, a my máme mlčet? I pes štěká, když někdo uráží jeho pána!

Ďábel se tedy snaží skrze náboženské lidi přesvědčit křesťana, že vlastně hřeší, když kritizuje nauky druhých lidí. Je to samozřejmě Písmo, které nám dává mandát kritizovat a dokonce nám ukazuje, kde jsou ony tak důležité hranice. Apoštol Pavel používal nejdrsnější výrazy, pokud šlo o věci týkající se vzácné perly evangelia (viz list Galatským), ale také vedl k toleranci například u zachování určitých dnů či nejezení určitých jídel z dobrého svědomí (viz například Římanům 14). Jsou zde hranice a existují také neúčinní služebníci, co neumí nic jiného než kritizovat – v takovém případě jde opravdu o hřích. Ale kritizování jako takové je pro křesťana nezbytné, zvláště, jde-li o drahocenný klenot evangelia!

Písmo nikde neříká, že tolerance je obecně vzato projev lásky nebo že kritizování je projev nelásky. Říká nám ale, že láska se raduje spolu s pravdou (1K 13,6). Není tedy projevem lásky, pokud svým mlčením (nekritizováním) akceptujeme jiné evangelium! Není projevem lásky, když svým mlčením (nekritizováním) akceptujeme modlářství! Není projevem lásky, když svým mlčením (nekritizováním) akceptujeme lži!

Je ale projevem lásky – na prvním místě k Bohu a na druhém pak k člověku, když řekneme lidem pravdu, byť to třeba uděláme neopatrně a hrubě. Opatrní lidé pak mohou sepisovat biografie odvážných lidí, co bojovali za pravdu, i když třeba nebyli morálně dokonalí. Stačí se podívat na takového Martina Luthera a v pod-

statě všechny lidi, které Bůh v historii používal, vidíme, že to není o člověku a jeho morální excelenci, ale o Bohu a jeho pravdě! Je lepší říct pravdu hrubě než mlčet a tiše souhlasit!

Měli bychom se snažit ovšem dělat vše podle vzoru našeho Pána Ježíše a k Jeho slávě. Jistě! Neměli bychom na sebe poutat zbytečně pozornost a odvádět tak od našeho poselství. To je pak samozřejmě hříšné. Pamatujme na to, že vše máme činit k Boží slávě (1K 10,31)!

Nicméně: Pán Ježíš opravdu není dlouhovlasý modrooký serfař, ani měkký a veliký plyšový medvídek, ani náš kámoš, atd., jak je často karikován moderním emocionálním křesťanstvím, nýbrž dokonalý člověk a Bůh v těle!

Pán je pro nás dokonalým etickým vzorem. Jen se podívejme na pár vybraných veršů, které jsou adresované tehdejšímu falešnému náboženství a opravdu se nad sebou zamysleme: *„Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože zavíráte království Nebes před lidmi; sami totiž nevstupujete, a těm, kdo by chtěli vstoupit, vstoupit nedovolujete. Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože vyjídáte domy vdov a okázale dlouho se modlíte; proto vezmete těžší odsouzení.“* *„Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože obcházíte moře i souš, abyste získali jednoho proselytu; a když se jím stane, děláte z něho syna Gehenny, dvakrát horšího, než jste sami.“* (Mt 23,13–15).

Když čteme tato slova, otázkou by nemělo být, zda moc nekritizujeme, ale naopak: Zda nejsme příliš vlažní! Co si myslíte, že je hlavní problém dnešní doby: Občasná hrubost v přehnaném kritizování nebo spíše tichý souhlas se lží? My tvrdíme, že to druhé!

Jak tedy reagovat na podobné nařknutí z kritiky a souzení?

Předně platí, že kdokoliv vás nařkne z toho, že moc kritizujete či soudíte, a jednáte neláskyplně, dělá automaticky to samé: Kritizuje vás, soudí vás a, podle svých slov, jedná tedy i neláskyplně. Vždy

jde o dvousečný meč a lidé, co vznášejí podobné námitky, jsou tak usvědčeni z pokrytectví!

Dále se jich můžete zeptat, zda chtějí z hříchu obvinít i Pána Ježíše, jehož drsná polemická slova jsme před momentem citovali.

A podle toho, jak vám odpoví, budete vědět, s kým máte tu čest...

Pamatujme ovšem na to, že láska není synonymum pro toleranci. Láska se raduje spolu s pravdou! A pravda přestává být pravdou, pokud je v člověku hluboko pohřbena a nikdy nevystoupí na povrch, aby svým světlem odhalila lež!

Nenechme se ovládat duchem doby, ale obnovujme svou mysl Božím Slovem – lampou, jež osvětluje naši stezku tímto zlým světem.

A vezměme si na závěr příklad z Pána Ježíše z proroctví, které popisuje mimo jiné Jeho pravdomluvnost, a to, že nemlčel a neomezoval své rty, nýbrž vyhlásil Boží spravedlnost i milosrdenství ve velikém shromáždění!

„Tu jsem řekl: Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru. Zvěstoval jsem spravedlnost ve velikém shromáždění; hle, neomezoval jsem své rty. Hospodine, ty to víš. Tvou spravedlnost jsem neukryl uvnitř svého srdce, mluvil jsem o tvé věrnosti a spáse, nezatajil jsem tvé milosrdenství a tvou pravdu ve velikém shromáždění.“ (Ž 40,8–11).

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2021